



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobce: **B. K.**
narozený X, státní příslušník Ukrajiny
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Tomášem Císařem
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2019, č. j. OAM-1052/ZA-ZA11-VL11-2018, o udělení mezinárodní ochrany,

takto:

- I. **Žaloba se zamítá.**
II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 2. 7. 2019 domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž žalovaný rozhodl, že se žalobci mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) neuděluje.
2. Žalobce uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá kvůli vnitřnímu konfliktu na Ukrajině, který navíc opětovně eskaluje, a branné povinnosti. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, že politická situace na Ukrajině je poklidná a jemu nehrozí nasazení ve válečném konfliktu. Žalobce svou obavu z nasazení do bojů na východě Ukrajiny dovozuje z aktuální situace v jeho rodišti a z osudů jeho vrstevníků a kamarádů.

3. O mezinárodní ochranu požádal v okamžiku, kdy byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť nemohl předjímat rozhodnutí soudu o žalobě, přičemž podle § 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) nelze na území pobývat současně podle zákona o pobytu cizinců a zákona o azylu. Doplnil, že žalovaný nejprve rozhodl, že v jeho případě existují důvody znemožňující vycestování, avšak v rozhodnutí ze dne 30. 9. 2015 konstatoval, že důvody pominuly. Žalobce napadl toto rozhodnutí odvoláním, rozhodnutí bylo zrušeno a věc byla vrácena k novému projednání. Dne 3. 3. 2017 bylo vydáno nové rozhodnutí o správním vyhoštění a po odvolání bylo potvrzeno. Žalobce dne 25. 1. 2018 podal žalobu, která byla zdejším soudem dne 14. 11. 2018 zamítnuta a bylo mu uděleno výjezdní vízum. Žalobce tedy do podání žádosti o mezinárodní ochranu pobýval na území České republiky v souladu se zákonem o pobytu cizinců.
4. Žalobce dále uvedl, že jeho žádost nebyla motivována snahou o legalizaci pobytu, nýbrž snahou o ochranu svého života před vnitřním ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny. Nesnažil se pouze vyhnout branné povinnosti, ale obával se o svůj život. Doplnil, že jeho obavy o život nejdou doložit, jedná se o obavy vztahující se ke stávajícímu stavu na Ukrajině, který je dobře zdokumentován a znám. Uvedl, že nevlastní žádné písemné důkazy, doklady či dokumenty, kromě již předložených, avšak poukázal na zprávu ze dne 1. 7. 2019 na portálu Novinky.cz (dostupná na <https://www.novinky.cz/zahranicni/evropa/509284-separatiste-na-donbasu-vypalili-na-vojenskou-sanitku-zabili-jednoho-vojaka.html>). Dodal, že mnoho jeho známých bylo do konfliktu bez jejich souhlasu zapojeno.
5. Žalobce namítl, že žalovaný vycházel z dokumentů popisujících období do 13. 9. 2018, zatímco doklady, které předložil, byly aktuální ke dni podání žádosti v březnu 2019. Dodal, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí opírá o dokument, který sám vypracoval (Informace OAMP: Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních smlouvách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018) a o Informaci MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, u níž není uvedeno, čeho se týká a jaké problémy s jakými výsledky řeší.
6. Žalobce také namítl, že žalovaný v rozporu s § 2 odst. 4, § 3 a § 50 odst. 2 a 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) nezjistil řádně skutkový stav a nevypořádal se se všemi významnými okolnostmi případu. Poukázal v tomto ohledu na názor Nejvyššího správního soudu, že žadatel o mezinárodní ochranu je povinen především vlastní ucelenou výpověď předložit správnímu orgánu jednotlivá fakta, avšak obstarání důkazů potvrzujících či vyvracejících výpověď žadatele je primárně povinností správního orgánu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, č. 1749/2009 Sb. NSS).
7. Žalobce uzavřel, že nesouhlasí s názorem žalovaného, že může přesídlit v rámci Ukrajiny. Zdůraznil, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29, je nutno aplikovat čtyřstupňový test a podmínky je nutno splnit kumulativně, včetně osobních poměrů. Přitom již několikrát uvedl, že jeho rodina žije v R., a tudíž k ní vzhledem ke své státní příslušnosti nemůže přesídlit. Vnitřní přesídlení pro něj také není dostupné, neboť se po téměř 5 letech pobytu mimo Ukrajinu, není schopen potýkat s byrokracií, nemá možnost získat bydlení ani obživu.

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují, že by v průběhu řízení porušil některé ustanovení správního řádu či zákona o azylu a následně vydal nezákonné či nedostatečně odůvodněné rozhodnutí. Odkázal na obsah správního spisu a napadené rozhodnutí.
9. Žalovaný předně zdůraznil, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je již druhá v pořadí. Žalovaný posoudil všechny důvody současné žádosti a dospěl k závěru, že ji nelze označit za nepřipustnou, neboť od doby podání jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany došlo k výrazným změnám v politické a bezpečnostní situaci v jeho vlasti, a tudíž bylo nutné opakovanou žádost posoudit v rámci standardního správního řízení. Žalovaný vycházel z Informace OAMP: Situace v zemi - Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018, a z Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018, které jsou součástí spisového materiálu. Žalovaný má za to, že se v napadeném rozhodnutí dostatečně zabýval bezpečnostní situací na Ukrajině. Problematická situace v Doněcké a Luhanské oblasti není sama o sobě důvodem pro udělení azylu či doplňkové ochrany, neboť ve zbytku země je bezpečnostní situace nezměněná a stabilní. Je tedy zasažena jen malá část země, a žalobci podle názoru žalovaného nic nebrání, aby využil vnitřního přesídlení do jiných, bezpečnějších částí Ukrajiny.
10. Žalovaný dospěl k závěru, že cílem žádosti je snaha žalobce legalizovat svůj pobyt na území ČR. Zdůraznil, že žalobce o mezinárodní ochranu požádal až po zamítnutí žaloby proti rozhodnutí o správním vyhoštění v době, kdy mu končila platnost výjezdního víza. K legalizaci pobytu na území České republiky však slouží instituty zákona o pobytu cizinců, které měl žalobce využít namísto podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94).
11. K jednání konanému dne 21. 11. 2019 se žalobce nedostavil. Soud provedl důkaz žalobcem navrhovaným článkem ze serveru Novinky.cz „Separatisté na Donbasu vypálili na vojenskou sanitku, zabili jednoho vojáka.“. Zástupce žalobce i žalovaný setrvali na svých návrzích.

Ze správního spisu zjistil soud následující skutečnosti:

12. Dne 10. 12. 2018 podal žalobce opakovanou žádost o mezinárodní ochranu v České republice. Dne 13. 12. 2018 žalobce k žádosti uvedl, že se narodil a žil ve městě V. v D. oblasti. Je ženatý a má dceru, která se s manželkou žalobce nyní nachází v R.. Do České republiky přicestoval dne 17. 4. 2014 vlakem z P., kam dne 16. 4. 2018 přiletěl z C. na základě p.o víza. V České republice žádal v letech 2001 až 2002 o mezinárodní ochranu, následně se vrátil do vlasti, z níž vycestoval až v dubnu 2014. Dodal, že v roce 2015 jej chytila policie a dostal deportaci, ale nevstoupila v platnost a získal vízum za účelem strpění. Jeho žádost o dlouhodobý pobyt byla zamítnuta. Podal několik žalob, ale byly zamítnuty. Deportace následně vstoupila v platnost a měl vycestovat do 11. 12. 2018. Dne 10. 12. 2018 přišel požádat o mezinárodní ochranu z důvodu, že od roku 2014 na Ukrajině probíhá válka a shání se po něm vojenská správa. Všechny posílají do války. Žalobce však nechce zabíjet nevinné lidi. Nyní byl vyhlášen válečný stav, situace je napjatá. Žalobce se obává, že jej pošlou na frontu nebo na 8 let do vězení za vyhýbání se výkonu vojenské služby.

13. Při pohovoru konaném dne 13. 12. 2018 uvedl, že na Ukrajině žil ve městě V.. Jeho rodiče v něm stále žijí a je s nimi v kontaktu. Otec mu sdělil, že na Ukrajinu nedojede. Nahnali tam vojáky a situace je napjatá. Nikdo neví, jak dlouho to bude trvat. Hranice bojů se nachází 12 kilometrů od města. Byl zničen vodovod, elektřina funguje napůl a neustále se střílí. Před odjezdem se živil jako zedník, v čemž je vyučený. Vízum si vyřídil přes agenturu v C.. Žádost podal v únoru 2014. Vyřízení trvalo dva měsíce. Pas s vízem mu přivezli v den odletu. Motivem k opuštění Ukrajiny byla mobilizace. Válka dle žalobce začala u města V., bylo zabito 18 vojáků a zničen kontrolní bod. Žalobce dále uvedl, že byl v letech X až X v s. a. v M. jako řidič. Obává se, že by mu dali do ruky samopal a rozkázali střílet nebo jej postavili k dělu, aby střílel po školkách. Žalobce nechce střílet po nevinných lidech v Doněcké oblasti. Jde podle něj o politickou válku. Povolávací rozkazy se mu pokoušeli doručit v roce 2014 a dvakrát v roce 2015, ale nepřevzal je. V případě návratu se obává, že by jej zavřeli, protože se nedostavil na vojenskou správu na základě předvolání, nebo by jej poslali na frontu, kde by mu dali do rukou samopal a řekli, že buď bude střílet, nebo bude zastřelen. Informace čerpá z internetu, volá rodičům a povídá si s přáteli. Na dotaz žalovaného uvedl, že o mezinárodní ochranu nežádal dříve, protože se domníval, že se situace uklidní.
14. Dne 13. 3. 2019 se žalobce seznámil s podklady rozhodnutí. S obsahem se seznámit nechtěl, ani neměl k podkladům žádný komentář. Předložil článek „*Jarní příměří v Donbasu zkrachovalo, proruští povstalci nasadili těžké zbraně*“ ze dne 9. 3. 2019 z webového portálu EuroZpravy.cz, článek „*Porošenko: V Donbasu operuje 2100 ruských vojáků, dalších 90 tisíc čeká za hranicemi*“ ze dne 20. 2. 2019 z webového portálu Lidovky.cz a příspěvek „*Nezapomínejte na Donbas!*“ z webového portálu Nová republika s několika fotografiemi. Dodal, že jde o pravdivé informace z letošního roku. To, co říká ukrajinská vláda, je podle žalobce lež. K dotazu správního orgánu, zda se předložené články týkají přímo jeho, žalobce sdělil, že tam žije. Žije na bojové linii.
15. Dne 11. 6. 2019 žalovaný napadeným rozhodnutím žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že žalobce nebyl pronásledován pro uplatňování politických práv ani nebylo zjištěno, že by pociťoval strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině či zastávání určitých politických názorů. Uvedl dále, že žalobce není rodinným příslušníkem azylanta ani v jeho případě nebyly shledány okolnosti hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu. K obavě žalobce z války a výkonu vojenské služby žalovaný konstatoval, že nechota nastoupit do armády a účastnit se vojenských operací není sama o sobě důvodem k udělení mezinárodní ochrany, neboť jde o občanskou povinnost a případný trest za nevykonání vojenské služby je dle Ženevské konvence, Mezinárodního paktu o občanských a politických právech a Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod zcela legitimní. Podle žalovaného mimo to z Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016 (pozn. soudu: žalovaný nesprávně uvedl datum, zpráva je ze 14. 9. 2018), jsou podmínky základní vojenské služby na Ukrajině zcela standartní a trest odnětí svobody za nenastoupení v délce 2 až 5 let hrozí pouze v případě převzetí povolávacího rozkazu. Do bojů na východě země jsou nasazováni jen profesionální vojáci a dobře vycvičení dobrovolníci. Žalovaný dále konstatoval, že konflikt je dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, a že ve zbytku země je situace stabilní a poklidná. Žalobce sice pochází z D. oblasti, avšak podle žalovaného ho nic

nenutí vracet se právě tam a nevyužít institutu vnitřního přesídlení. Vycestování žalobce by dle žalovaného nebylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

16. Soud posoudil žalobu v rozsahu uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozhodnutí podle čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany.
17. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu: *„Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“*
18. Podle § 14a odst. 2 zákona o azylu: *„Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje*
 - a) *uložení nebo vykonání trestu smrti,*
 - b) *mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,*
 - c) *vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo*
 - d) *pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.“*
19. Soud konstatuje, že obava žalobce z povolání do armády a nasazení do bojů na východě Ukrajiny není důvodem pro udělení azylu. Jak v odůvodnění napadeného rozhodnutí správně poznamenal žalovaný, samotná branná povinnost je zcela legitimní občanskou povinností, která není pronásledováním. Ostatně žalobce při pohovoru neuvedl, že by se obával vlastního výkonu základní vojenské služby, nýbrž souvisejícího nasazení do bojů na východě Ukrajiny, kde by musel „zabíjet nevinné lidi“. Žalovaný přitom na základě Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016, o propuštění do zálohy vojáků vojenské služby podléhající odvodu během mobilizace, na mimořádné období, povolaných během třetí fáze částečné mobilizace v souladu s výnosem prezidenta Ukrajiny č. 15 ze dne 14. 1. 2015, a souvisejícího vyjádření prezidenta Ukrajiny Petra Porošenka (které byly zdroji Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2018, uvedl, že tato obava žalobce není oprávněná, neboť na východě jsou nasazení pouze profesionální vojáci a dobře vycvičení dobrovolníci. Žalobce v podané žalobě žalovaným zjištěné skutečnosti žádným způsobem nezpochybil, pouze poukázal na nedávné vyhlášení válečného stavu a nekonkrétní informace od blíže neurčených přátel a vrstevníků. V předmětné věci však není důvod se domnívat, že by se konflikt vyvíjel takovým způsobem, že by byl zcela zvrácen záměr vyjádřený prezidentem Petrem Porošenkem, to je nasadit do tzv. antiteroristické operace pouze dobře vycvičené a motivované vojáky. Soud proto konstatuje, že konflikt na východě Ukrajiny je dlouhodobě omezen na Doněckou a Luhanskou oblast, kde nepůsobí vojáci základní vojenské služby, a tudíž obava žalobce není oprávněná, a to ani ve světle aktuálních informací.
20. Soud se dále zabýval námitkou žalobce, že týkající se možnosti vnitřního přesídlení, spočívající v tom, že kvůli své národnosti nemůže přesídlit ke své rodině žijící v R., a po téměř 5 letech pobytu mimo Ukrajinu, není schopen potýkat s byrokracií, nemá možnost

získat bydlení ani obživu. Jak zdejší soud uvedl v rozsudku ze dne 14. 11. 2018, č. j. 52 A 8/2018-19, ve věci správního vyhoštění žalobce: „*nemožnost přesídlení do R. f., kam uprchla rodina žalobce, není relevantní pro posouzení dostupnosti vnitřního přesídlení, neboť se jedná o cizí zemi, nikoliv vlast žalobce. Co se týče nekonkrétní polemiky žalobce o potížích s byrokracií a sháněním obživy kvůli čtyřletému pobytu v České republice, soud konstatuje, že tato argumentace není způsobila zpochybnit závěry ministra vnitra v závazném stanovisku ze dne 24. 4. 2018, že došlo ke zjednodušení výplaty dávek pro vysídlené osoby a ke zvýšení jejich maximální výše, legislativa se trvale zlepšuje a narůstá počet nestátních organizací, které vysídleným osobám poskytují pomoc, ani konkrétní informace o zemi původu žalobce, které uvádějí, že na Ukrajině se počet evidovaných vnitřně vysídlených osob pohybuje okolo 1,7 milionu [viz Informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017]. Byť tato zpráva zmiňuje žalobcem zmíněné problémy vnitřně vysídlených osob (byrokracie spojená s registrací a žádostmi o dávky, neexistence nároku na sociální bydlení, vyšší míra nezaměstnanosti), nelze na jejím základě dospět k závěru, že by nebylo možné se registrovat jako vnitřně vysídlená osoba, sehnat bydlení či zaměstnání, a tudíž soud nepovažuje obavy žalobce za oprávněné.*“ Soud setrval na svém názoru, že žalobce dostupnost vnitřního přesídlení žádným způsobem nezpochybnil, přičemž má za to, že z Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018, vyplývá naplnění všech podmínek posouzení možnosti vnitřního přesídlení vymezených Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29. Vnitřního přesídlení využilo přibližně 1,5 milionu občanů Ukrajiny, kteří přesídlili především do západních oblastí a Kyjeva. Základní rámec ochrany práv těchto osob zakotvuje zákon „*O zajištění práv a svobod vnitřně přesídlených osob*“ z podzimu 2014, který mimo jiné zakazuje nucené navracení. Vnitřně přesídlené osoby se potýkají s byrokratickými překážkami, závislostí na finanční pomoci státu a nedostatečnou integrací. Na pomoci vnitřně vysídleným osobám však vláda, resp. Ministerstvo pro okupované oblasti a vnitřně vysídlené osoby, spolupracuje s Úřadem vysokého komisaře OSN pro uprchlíky i dalšími nevládními organizacemi.

21. Soud na základě výše uvedeného potvrdil závěr žalovaného, že žalobce může využít vnitřního přesídlení, neboť nemožnost přesídlit do R. f. je irelevantní a obecná argumentace žalobce o delším pobytu mimo vlast nezpochybňuje závěr žalovaného založený na informacích odpovídajících kritériím vymezeným Nejvyšším správním soudem ve zmiňovaném rozsudku. Námitka žalobce není důvodná.
22. Soud neshledal důvodnou ani námitku žalobce, že žalovaný v rozporu s § 2 odst. 4, § 3, § 50 odst. 2 a 3 správního řádu nezjistil řádně skutkový stav a nevypořádal se se všemi významnými okolnostmi případu. Žalovaný prostřednictvím pohovoru se žalobcem objasnil, že důvodem jeho žádosti o mezinárodní ochranu je snaha o legalizaci jeho pobytu na území České republiky a obava z výkonu základní vojenské služby a následné účasti v bojích na východě Ukrajiny. Tuto obavu žalovaný zcela správně shledal neopodstatněnou, neboť v konfliktních zónách jsou nasazeni pouze profesionální vojáci a dobře vycvičení dobrovolníci. Na základě opatřených zpráv o zemi původu a výpovědi žalobce žalovaný objasnil, že žalobci nehrozí pronásledování ani újma související s konfliktem na východě Ukrajiny, neboť žalobce může využít vnitřního přesídlení. Soud tedy uzavírá, že žalovaný při pohovoru s žalobcem zcela dostatečným způsobem objasnil důvody jeho žádosti o mezinárodní ochranu, které následně důkladně posoudil a učinil plně přezkoumatelný závěr, že v případě žalobce není dán důvod k udělení azylu ani doplňkové ochrany. Soud se s odůvodněním napadeného rozhodnutí plně ztotožnil,

přičemž nedospěl k závěru, že by žalovaný opomněl vzít v potaz nějakou skutečnost. Žalobce ostatně v podané žalobě ani žádnou konkrétní okolnost, kterou by žalovaný nezohlednil, neuvedl, nýbrž setrval na obecné námitce nedostatečnosti skutkových zjištění. Soud rovněž v daném případě nepostrádá žádný podklad rozhodnutí. Žalovaný si za účelem posouzení relevance tvrzení žalobce opatřil adekvátní podklady, seznámil s nimi žalobce a umožnil mu vyjádřit se k nim a navrhnout jejich doplnění. Žalobce následně ve svém vyjádření k podkladům rozhodnutí žádné doplnění podkladů rozhodnutí nenavrl. Obdobně jako v případě námitky nedostatečně zjištěného skutkového stavu žalobce neuvádí žádný konkrétní dokument, který nebyl podkladem rozhodnutí, ačkoliv by to považoval za vhodné. Soud na základě těchto skutečností neshledal jeho námitku důvodnou.

23. Pro úplnost soud dodává, že žalobcem předložené články z webových portálů korespondují s podklady napadeného rozhodnutí, neboť dokládají pokračování konfliktu v Doněcké a Luhanské oblasti, což v předmětné věci nebylo spornou skutečností. Skutečnost, že název Informace MZV ČR č. j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018 neobsahuje bližší vymezení obsahu, není na překážku, neboť důležitý je obsah informace, ne její název. K argumentu žalobce, že Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 14. 9. 2018, byla zpracována žalovaným, soud konstatuje, že odpovídá kritériím vymezeným Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, č. j. 5 Azs 55/2008 – 71, kde soud uvedl, že: *„Při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné (srov. kritéria pro nakládání s informacemi o zemích původu v azylovém řízení, in: GYULAI, G.: Country Information in Asylum Procedures: Quality as a Legal Requirement in EU, Budapest, 2007)“*. Není přitom na překážku, že si žalovaný tyto informace k jednotlivým zemím opatřuje předem pro neuzavřený počet řízení, neboť jde o hospodárný postup, který rovněž zkracuje dobu potřebnou pro opatření informací o zemi původu cizince. Mimo to soud konstatuje, že Informace OAMP zcela transparentním způsobem uvádí zdroje, ze kterých vychází, a tudíž neznemožňuje žalobci v případě nesouhlasu s obsahem informací zpochybnit. Jinými slovy jsou zdroje dohledatelné ve smyslu bodu 4 výše citovaného názoru Nejvyššího správního soudu. V tomto ohledu soud podotýká, že žalobce při seznámení se s podklady rozhodnutí nevznesl vůči obsahu ani způsobu opatření Informace OAMP žádné námitky ani nenavrl doplnění podkladů rozhodnutí o zdroje použité Informací OAMP. Soud pro úplnost dodává, že Informace OAMP odpovídá i dalším kritériím vymezeným Nejvyšším správním soudem, neboť se vztahuje k zemi původu žalobce, čerpá z důvěryhodných zdrojů jako Amnesty International, ČTK, Freedom House či Ministerstvo zahraničních věcí USA a je dostatečně aktuální. Soud na základě uvedených skutečností uzavírá, že Informace OAMP odpovídá kritériím vymezeným Nejvyšším správním soudem pro informace o zemi původu, a tudíž soud v použití této zprávy nespatřuje žádné procesní pochybení žalovaného.
24. Soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Soud dále výrokem pod bodem II podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce nebyl ve věci úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 21. listopadu 2019

Olga Stránská, v. r.
soudkyně